

Јасминка
Петровић

О ДУГМЕТУ И СРЕЊИ

3.
ИЗДАЊЕ

Креативни центар

КЊИГА КОЈА ЈЕ ИНСПИРИСАЛА АУТОРЕ ФИЛМА

ЗЛОЊЕ

Јасминка Петровић

О ДУГМЕТУ И СРЕЋИ

Едиција Треће допуњено издање

Уредник
Анђелка Ружић

Илустрације
Добросав Боб Живковић

Лектор
Мирјана Делић

Припрема за штампу
Татјана Ваљаревић

Издаје
Креативни центар
Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић

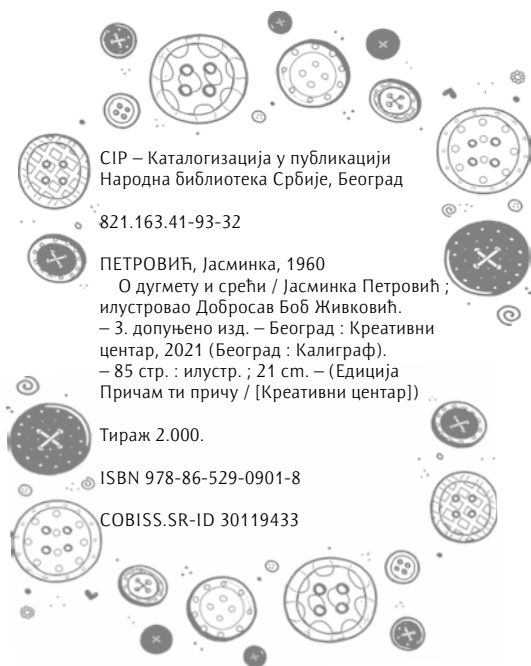
Штампа
Калиграф

Година штампе
2021

Copyright © Креативни центар 2018

Тираж
2000

ISBN 978-86-529-0901-8

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-32

ПЕТРОВИЋ, Јасминка, 1960

О дугмету и срећи / Јасминка Петровић ;
илустровао Добросав Боб Живковић.

– 3. допуњено изд. – Београд : Креативни
центар, 2021 (Београд : Калиграф).

– 85 стр. : илустр. ; 21 см. – (Едиција
Причам ти причу / [Креативни центар])

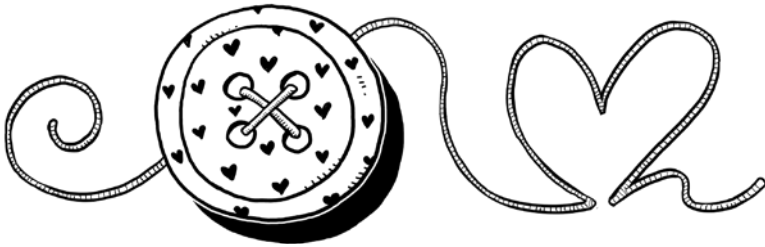
Тираж 2.000.

ISBN 978-86-529-0901-8

COBISS.SR-ID 30119433

Јасминка Петровић

● ДУГМЕТУ
И СРЕЋИ

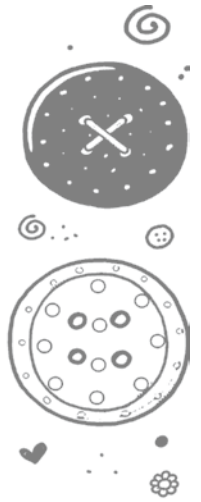
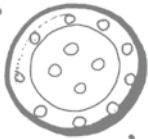

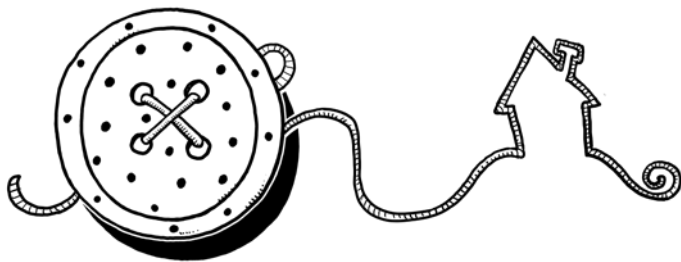
Илустровао
Добросав Боб Живковић

Креативни центар

Прво полугодиште
четвртог разреда

ЈОВАН

Неки људи баш немају среће! Ево, на пример, ја. Уместо да се родим као фудбалер, пилот или пијаниста, родио сам се као особа са инвалидитетом. Тако за мене кажу лекари и психолози јер болујем од једне врсте парализе.

Моје име је Јован, али ме деца зову – Мута, Кљака, Зрика, Трта, Бангави, Блеја, Дилеја и тако то. Уосталом, зовем и ја њих по надимцима, па смо 1 : 1. У првом разреду је било страшно и мени и њима. Само кад се сетим! Мама каже да ће учитељици подићи споменик, јер да није било ње, исписали би ме из ове школе и уписали у неку специјалну. Сад је много лакше. Навикли смо се једни на друге. Чак ме нека деца зову на рођендане. Понекад и одем,

кад ме мама натера. Али мени је на тим рођенданима страшно досадно. Превише је буке и гужве. Онда ја углавном седим у неком ћошку и гледам како остали лудују. Код мене дођу само ако треба нешто да им причувам. Спусте ми у крило мобилни, дуксерицу, тањир с тортом или шта већ ... и наставе да јурцају. Ја му на тим рођенданима дођем као нека баба. Ужас!

Од вршњака су ми ипак много гори одрасли. Кад ме сретну на улици, заобилазе ме у широком луку, окрећу се на другу страну. Понекад се подгуркују, шапућу, загледају ме, врте главом. За неке сам чудан, за неке страхан. Има и оних који тужно уздишу и мрмљају *јадничак*. Ти ме највише нервирају! Зато најрадије седим у својој соби. Сам.

Једном ме је мама наговорила да кренем с њом у град. То је био хорор. Вукла ме је од продавнице до продавнице. Ем сам се уморио, ем сам се сморио. Кад смо дошли до парфимерије, сео сам на степеник и рекао:

– Даље не идем! Чекам те овде.

Парфеми, креме и сапуни ме не занимају. Нимало. Степенице ме плаше. Веома. Не знам

да ли ми је теже да се пењем или силазим. Сви пиље у мене, па се сав презнојим. Не могу сам, а блам ме је да се држим за маму. Док савладам један степеник, прође вечност. Осећам се као алпиниста на Хималајима. Све у свему – ужас!

И док сам тако седео испред продавнице и чекао маму, нека жена ми је ставила у крило педесет динара. Дошло ми је да је гађам оним новцем и да заурлам насред улице:

– Па нисам ја просјак, ја сам Јован!

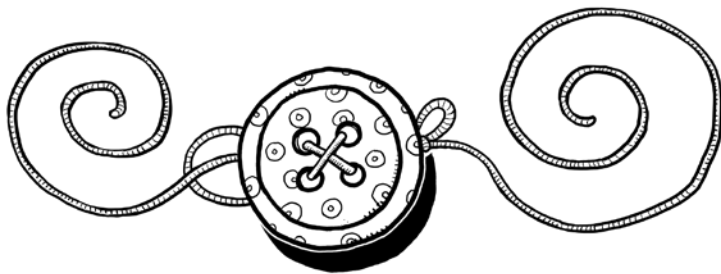
Међутим, ништа нисам урадио. Заледио сам се као поток. Кад се мама вратила, одмах је приметила да се нешто ружно догодило. Брзо је спустила кесе на тротоар и села поред мене.

– Шта је било? Реци ... Јоване, чујеш ли шта те питам?

Нисам хтео ништа да јој кажем. Знам каква је. Искидала би се на резанце. Осим тога, нисам ја више мали па да јој баш све причам. После тога ми је само било криво што оној жени нисам дао своје наочаре и што јој нисам казао:

– Овако ћете боље да распознајете људе на улици, а наочаре сте добили за педесет динара.

Тако је то код мене. Кад се збуним, постидим или уплашим, само се заледим, а тек касније се сетим шта сам све могао да кажем и урадим. Тата ме убеђује да је он био исти такав и да је научио да разговара с људима тек кад се запо-слио. Никада не бих рекао да је мој тата био стидљив и ћутљив кад је био мали. Ко зна, можда и ја једног дана од потока постанем река, и то нека велика река која се никада неће заледити. Ко зна. Можда.

ДУГМЕ

Да се разумемо, знам ја врло добро како изгледам, имам, брате, огледало, али зар ти људи нису у стању да на мени виде и нешто лепо?! Рецимо, моје трепавице. Па не, стварно! Није да се ја сад нешто хвалим, него је то тако. Кад год одем на контролу код докторке Симоновић, она каже:

– Овако лепе трепавице у животу нисам видела!

И ја шта ћу, морам да се насмејем. Чак и кад нисам расположен.

Прошлог лета сам био у болници. Имао сам операцију ноге. Било ми је грозно. То је оно осећање када човеку није ни до чега и ни до кога, а најмање му је до самог себе. Е, у таквом

Дечак Јован је био веома усамљен
све док се није појавило једно
сасвим обично дугме и – срећа му
се осмехнула! Упознао је Милицу
и то пријатељство променило је
његов живот. Заувек.

9 788652 909018

www.kreativnicentar.rs

